

CAP

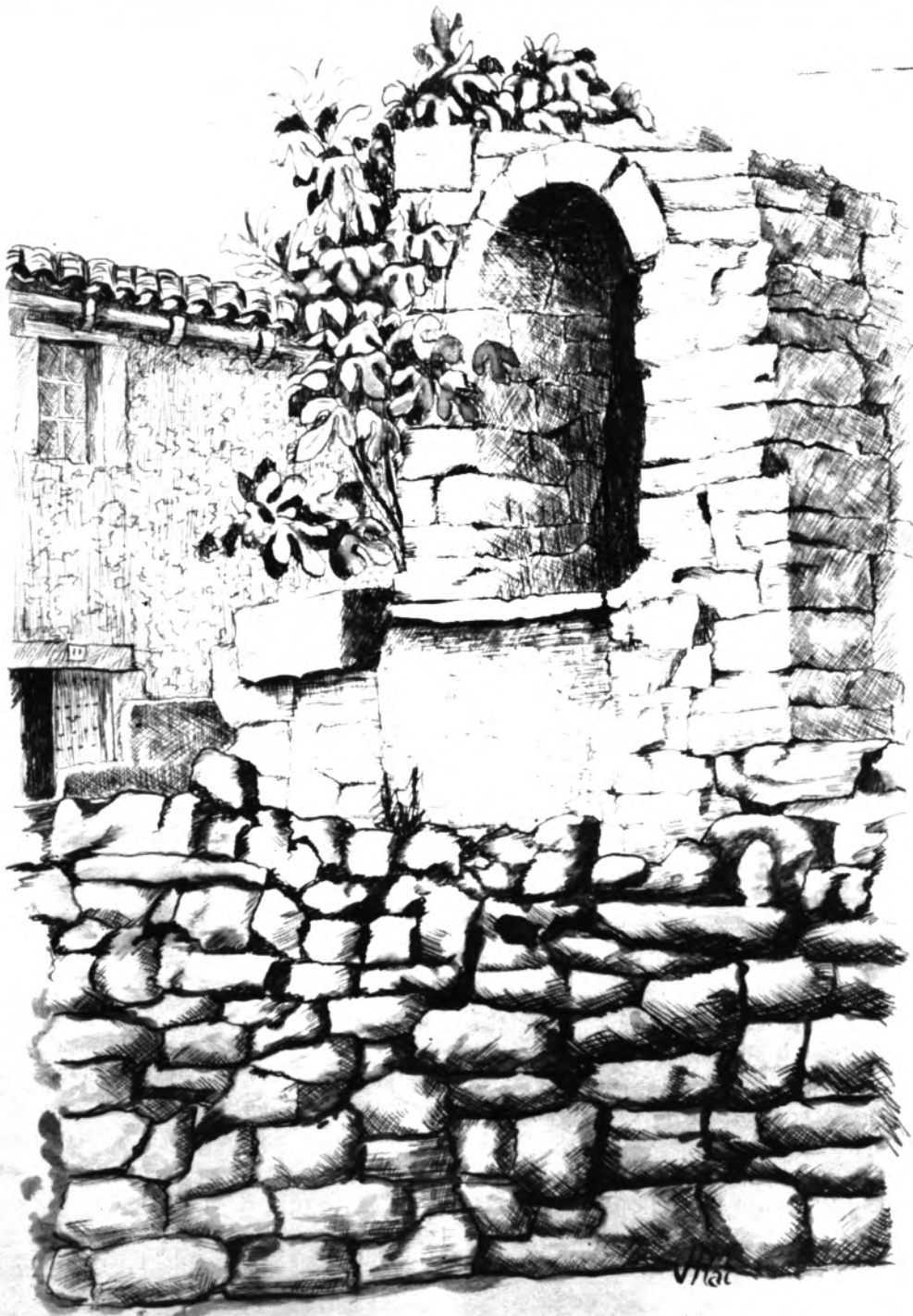
VERMELL

Nº 84

CAPDEPERA - CALA RAJADA

DESEMBRE 1987

**PRIMS
CADA**

PORTALET

QUINA AUTORITAT?

En aquest Portalet que despedeix l'any, volem esbrinar una mica el tema de l'autoritarisme policial, qüestió que, pel que sembla i malauradament, sols preocupa a aquells que en pateixen l'investida indiscriminada i en guarden la nafra.

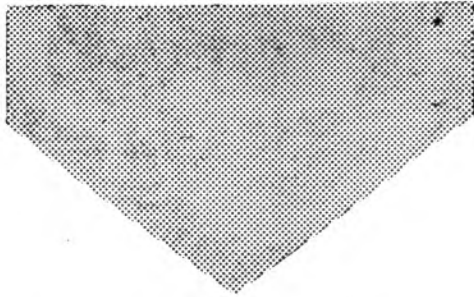
En els darrers anys hi ha hagut moments de malestar social com a conseqüència de l'augment de la delinqüència, principalment dels robatoris. Aquesta intranquil·litat fou recollida per la premsa i explotada pels partits interessats. Fruit d'aquelles campanyes ha estat l'augment de la presència de la policia al carrer. I dins aquest estat de coses, no en va esser una excepció el nostre poble, decidint en el seu moment, les autoritats municipals, un significatiu augment de la plantilla de la policia municipal i una decidida professionalització dels seus integrants. Fins i tot es cercaren els serveis d'un entès, d'un expert, perquè es posàs al front de l'ordre públic local.

El poder policial, com qualsevol altre poder, necessita d'un control. L'exhibició d'autoritat i de força -cotxes amb llums i sirenes, pistoles, porres, grillons, uniformes, etc.) a vegades, en lloc de donar una sensació de seguretat i de protecció, el que produeixen és l'efecte contrari, és a dir, esverament i desassossec. I aquesta és una sensació que a nosaltres ens commou doblement quan es produeix a segons quins llocs públics, com és ara les escoles. Com també ens commou la sensació que tenim de que, amb molta facilitat, en lloc d'emprar el sentit comú s'actua a la força de l'impuls més primari.

Aquesta concepció, més o menys generalitzada, de que el manteniment de l'ordre públic és una qüestió purament policial, ens sembla com a mínim discutible i pensam que respon a ideologies polítiques que desitjam superades. Consideram que la policia té una tasca a fer de caràcter preventiu, detectant possibles focus o situacions delictius, cosa que exigeix una comportament força intel·ligent i comptant amb la col·laboració ciutadana. En qualsevol cas, el que no es pot permetre és una actuació indiscriminada o que suposi un abús d'autoritat.

I no oblidin els nostres polítics, que ell són els últims responsables de l'actuació dels funcionaris municipals, àdhuc de la policia. Responsabilitat que ens permetem demanar que no oblidin en cap moment.

Bon Nadal a tots i un any 88 propici. Fins a l'any que ve.

AQUEST NÚMERO L'HEM FET:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Llucià Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Bàrbara Flaquer
 Ani Muñoz
 Toni Amorós
 Gabriel Torres
 Domingo Chaparro

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL
 BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

DESEMBRE 1987

Carres d'es Port, 43
 Capdepera

Dipòsit Legal: 197/80

Imprimeix:
 APOSTOL Y CIVILIZADOR, Petra

Els articles publicats en aquesta
 revista, expressen únicament
 l'opinió dels seus autors.

SETE No podem sostrure'ns, cada any devers l'Esperança, de recordar-vos que complim anys. Enguany són set. I amb l'aniversari la renovació de les nostres promeses fundacionals: intent d'objectivitat, obertura a tot i a tots, defensa de la nostra cultura i la nostra llengua, i dotze mesos per davant, sols dotze mesos. Aquest és el termini que ens fixam sempre, i així duim vuitanta-quatre números al peu del canó. Perquè vosaltres voleu.

VERGONYA Aquest és el sentiment que ens ha colpit cada vegada que el cotxe dels morts del nostre poble s'ha arrossegat, més que ha circulat, amb motiu d'una defunció. I aquest és el sentiment que es renovà en tota la seva intensitat amb motiu de n'Alberto Cardiel, quan va haver de venir el cotxe dels morts d'Artà, donant presses perquè en el poble veïnat hi havia un altre mort. Tan baix hem caigut? Tan malament aname de "ferros"? Si no es pot arreglar el cotxe vell, no podem fer front a l'adquisició d'un de nou? No fitem els doblers en disbauxes totalment inexplicables? Hem d'esperar que se n'hagin de dur un mort a mans fins que es prengui la decisió? És tot això passador pel coll?

CONTENIDORS Entenem, i així resulta molt més estètic i menys molest, que amb motiu d'obres es posin grans contenidors en el carrer. Però, primera, aquests contenidors han d'estar il·luminats de nit, sinó resulten un perill, i segona, no han d'impossibilitar totalment la circulació. Aquest és el cas d'un contenidor que hi havia, potser encara hi sigui, en el carrer Co.legi; no estava degudament senyalitzat i a més, amb cotxes aparcats a l'altre costat de carrer, com de fet va succeir, el tràfic quedava tallat.

TRANSPORT N'estam segurs que deuen haver passat totes les revisions pertinents i que deuen comptar amb totes les bendicions que pertoquen, però el seu aspecte, ai el seu aspecte! No inspira gens ni mica de confiança. Ens referim als autocars que cobreixen el servei de transport escolar de Capdepera i Cala Rajada. Deuen pensar, els responsables, en anar renovant la flota un segle d'aquests?

BISBE Com havíem dit el mes passat, ampliam la notícia de la visita del senyor Bisbe, el passat 22 de novembre. I què en podem dir d'aquella visita? La nostra impressió és que es tractà d'un eixida força apressada; en qüestió d'unes poques hores don Teodor Òbeda assistí a la novena de L'Esperança, es reuní amb grups parroquials a Cala Rajada, digué missa a la mateixa església, visità les monges a Capdepera, pegà una mossegada a la rectoria i assistí al final del concert de Santa Cecília. No hauria de venir amb una mica més de temps?

MÚSICA I també com havíem promès, una ampliació de la notícia del concert de Santa Cecília ja esmentat. Tant la Banda de Música com la Coral S'Alzinar estigueren dins la seva línia, amb una actuació digna i alguns moments certament brillants, com és ara l'excel·lent interpretació de Manuel Vidagany del "Concertino" de Von Arend, i la "Kalinka" dels cantaires amb en Pere Llabata com a solista. Enhorabona.

PERILLS Ja ho hem dit altres vegades, però hi ha coses que s'han de repetir, i encara no hi vol. El clot de la grava, devora Els Pelats, és un autèntic perill. No basten uns pocs filferros, i menys ara que aquella zona s'està poblant. Ara hem descobert un altre focus de perill, i aquest és a l'avinguda de Cala Gat, just després de l'hotel "Cala Gat", on no hi ha ni filferro, i sí un sobam de nou o deu metres. No haurien, els respectius propietaris, de tenir degudament barrats aquests solars que donen a la via pública?

GOLF Segueixen a bon ritme les obres dels camps de golf de Sos Sastres i Canyamel. El turisme de qualitat està a la volta del cantó, i els diners a balquena que brollaran per tot arreu, fent del nostre un municipi ric i esponerós, que podrà comprar cotxes de morts i moltes coses més. Ja ho veureu.

CA N'EPIFANIO Cada vegada que desapareix un edifici significatiu, ens produeix un calfred i tenim la sensació de perdre quelcom de nosaltres mateixos. Fa poc va esser el teatre del Recreo, ara li ha tocat a Ca N'Epifanio, a Cala Rajada, "el primer que va assentar", segons diu la cançó. No es tracta del valor artístic o material dels edificis que cauen, sinó el valor sentimental i testimonial d'unes pedres que han format part de la història del nostre poble. Visca el progrés!

PREMSA Recollit de la premsa diària. Una: els veïns de Canyamel es quedaran per ara sense una possible ampliació de línies telefòniques degut a estar empadronats a Artà i no a Capdepera. Dues: pareix que es vol crear un patronat per dur a terme la restauració de l'orgue de l'església de Sant Bartomeu, cosa que ens alegra molt. Tres: el nostre Municipi compta per al proper any 1988 amb el presupost més alt de tot Mallorca per a inversions culturals del CIM; trenta-cinc milions per a Ca's Mestre de Son Not. Fantàstic.

OBRA Com no deveu ignorar, "Cap Vermell" és el bolletí local de l'Obra Cultura Balear. Doncs bé, el dia 18, festa de l'Esperança, l'Obra Cultural Balear celebra el seu vint-i-cinquè aniversari en un acte que tindrà lloc en el Teatre Principal de Ciutat. Com que nosaltres haurem tengut també festa a ca nostra no hi haurem pogut assistir, però ens hi adherim efusivament i desitjam molts més anys de vida a la nostra institució.

PLUGES Els dies 8 i 9 d'aquest mes de desembre va ploure a voler, massa i tot. Ho va fer de tal manera, que la carretera d'Artà va romandre durant algunes hores tancada al tràfic. Hem sabut d'una vaca i algunes ovelles mortes, d'un cotxe arrossegat per l'aigua i de danys importants a la carretera de Sa Mesquida. Aquí, o mos morim de set o mos anegam.

DURANT EL MES DE NOVEMBRE...

Han nascut:

Agustí Casellas Esteva,
de Damià i Margalida.
Marina Rodríguez Flaquer,
de Joan i Maria.
Mateu Infante Sureda,
de Manuel i Mª Esperança.
Guillem Danús Mas,
de Guillem i Mª Margalida.
Silvia Galdón Ramos,
de Pere Josep i Valeriana.
Víctor Josep Robles González,
d'Aquilino i Isabel.
Balbina Requena López,
de Joan Antoni i Maria Josep.

S'han casat:

Ferran Heredia Heredia
amb Mandy Jane Clarke
Miquel Zafra Morales
Joana Mª Rosselló Alzina.

Han mort:

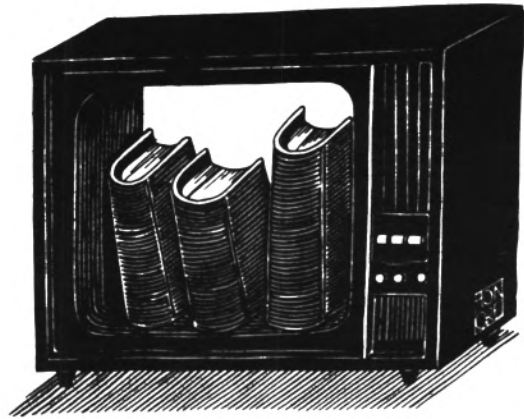
Maria Grillo Roncal
Catalina Massanet Massanet
Joan Pol Frau
Santiago Perera Larraz

Romanços Gabellins

Se diu que és un delinqüent
d'aquell que hagi trepitjat
sa llei que ben lliurement
es ciutadans s'han donat.
I per això, delinqueix
es qui es dedica a robar,
es qui viola, es qui mata,
es qui es passeja fent mal
per aquest món que desitja
per sempre més viure en pau.
I per això és delinqüents
han d'esser regenerats
i se'ls ha d'ensenyar a viure
enmig d'una societat
que no ofereix, per desgràcia,
moltes oportunitats,
però manco n'ofereix
an es més desventurats.
Lo que no pot fer ningú,
i menys ses autoritats,
és contestar malifetes
també sa llei trepitjant,
aplicant aquell consell
d'"ull per ull", mort o espantat,
i "com que no hi ha justícia
l'agaf per ses meves mans".

Així que no facem voltes
i procurem parlar clar.
Tan delinqüent és qui mata
com qui mata a qui ha matat,
i també és un delinqüent
qui fa abús d'autoritat,
qui s'aprofita del càrrec,
qui malmena ciutadans,
qui no respecta se llei
que ell ha de fer respectar.
¿Volem sa llei de sa selva
o construïm un Estat
on tots hi tinguem cabuda
sese esser discriminats?
Qui vulgui exigir justícia
sols mereix esser escoltat
si ell no transgredeix ses normes
legals o si no se creu
que pot esser jutge i part.
Sa llei ha d'esser aplicada
a tothom per un igual
però sempre amb més rigor
a tots aquells ciutadans
que haurien de donar exemple
per ostentar autoritat.

ES PASTOR DE SON PERDIU

retalls

- Al ritme que es fan les noves construccions no caldrà esperar l'any 2025 per veure com el nostre municipi assoleix una capacitat per a 65.000 habitants.
- A l'hiver el sol no encalenteix, però serveix d'adorn.
- N'hi ha que s'alaben tant que, per quedar-se satisfets, necessitarien penjar-se al coll medalles del rodó d'una tapadora de claveguera.
- Si passes un semàfor en "carabassa", et donen carabasses.
- I què ho són de lleges les façanes del carrer d'es Port amb les noves instal·lacions de telèfons! No ho podrien deixar més coriós?
- Qui tenia raó? Banesto o Bancobao?
- Què és de formós escoltar històries que conta el foc acarant els troncs que romanen mig adormits sobre la cendra de l'escalfapanxes!
- I què ho és de dolorós que qualcú estimat et digui una veritat que no vols sentir!!

ESTISORES

esports

M'han arribat queixes de l'equip de futbol-sala, respecte de que me n'ocup poc d'ells. I efectivament és així. Bé, per desgràcia no són positives les noves que puc contar d'aquest equip, el Costa de Capdepera, ja que després del brillant començament de temporada pareix que s'ha anat desinflant. El motiu no seria altre que el curt planter de que es disposa, a més molt mencabat per motius de feina, servei militar, vacances i lesions. Una cosa i altra han fet que el potencial vengués a menys i que d'ocupar els primers llocs de la classificació es passàs als llocs de la coa. Darrerament, inclús, s'han perdut pertits per autèntiques golejades. Escric aquesta crònica el dia abans de que el Costa rebés la visita del líder de la classificació. Una victòria podria ser un revulsiu i un rellançament de l'equip. Els directius creuen que, a part de la manca de jugadors, hi ha una certa relaxació.

En qüestió de bàsquet, després dels petits incidents i malentesos deguts a algunes de les cròniques aparegudes en aquestes pàgines, i una vegada arreglades les diferències, pas a deixar constància de l'excel·lent trajectòria de l'equip que dirigeix en Xisco Campins, havent patit una sola derrota fins al present, a la pista de l'Alcúdia. Pel que fa a la classificació, es troben en el tercer lloc del seu grup, empatats amb el segon.

Dies passats es disputà una nova edició del Trofeu Judokita, on el club local Reschinkan presentà alguns judokas, destacant la intervenció de Josep F. Rigo, qui assolí el primer lloc de la seva categoria.

I ara, futbol. La Peña Bar Nou, equip que dirigeix en Pepe Muñoz, s'està afiançant, diument rere diumenge, victòria rere victòria, en el primer lloc del torneig comarcal. A sols un partit per acabar la primera volta, s'ha proclamat ja campió d'hivern. Els cinc darrers partits els ha jugat consecutivament fora del seu camp, i n'ha guanyats quatre i n'ha empatat un. Així mateix, el jugador Dionisio Corraliza és el màxim golejador de l'equip i el torneig.

L'equip de Tercera Regional està aconseguint també, darrerament, bons resultats, fins al punt d'entrar en els llocs d'ascens. És de destacar la meritòria labor d'en Joan Terrassa, qui ha sabut mentalitzar i preparar els jugadors que l'Escolar tenia a l'atur. Esper que aquests bons resultats tendran continuïtat i que l'any que ve l'equip serà a Segona Regional.

La Tercera Divisió pareix que vol sortir del clot en que s'ahvia ficat, o al manco això em va semblar la victòria per 3-0 davant un temible rival com era el Ferreries. La reincorporació, després del seus estira i afluixa, de n'Antoni Fernández, ha significat també

major seguretat a la part de darrere de l'equip. També el porter Carlos sembla definitivament recuperat de les seves lesions i en camí de recuperar la seva millor forma.

Fins a la pròxima.

GABRIEL TORRES

Cartes a Cap Vermell

Jordi Bou Sogas, Funcionari de Correus de Cala Rajada i en funció de cap de l'oficina, dóna les gràcies a la revista "Cap Vermell" amb motiu de la rectificació de l'escrit del mes d'octubre passat, puntualitzant la manifestació del firmant "Cap Roig" referent al funcionament de Correus.

Aprofita aquest escrit per desitjar al poble de Cala Rajada que passin unes felices festes de Nadal i Any Nou.

JORDI BOU SOGAS

PER SORTIR DE LA DROGA

PROJECTE HOME

MALLORCA
C/ Ramon Servera Moyà, 42, Baixos
Tel. 45 62 12 - El Terreno

QUE ES EL PROJECTE HOME?

EL PROGRAMA TERAPEUTIC

Per comprendre encertadament la intervenció terapèutica en el Programa "PROJECTE HOME", és necessari tenir presents les característiques que incideixen en la personalitat del toxicòman.

El toxicòman és una persona que no ha crescut, no s'ha desenvolupat, no ha madurat de forma que pugui assumir les seves pròpies i mínimes responsabilitats. El toxicòman fuig davant la dificultat. És una persona en crisi, en conflicte amb ell mateix, amb la família, amb la societat, emotivament fràgil, moralment dèbil, extremadament poruc davant qualsevol responsabilitat, incapaç de sentir-se estimat, incapaç d'estimar. Actua contínuament sota l'impuls dels sentiments, de les emocions i de les pors. Intenta d'amagar la seva pròpia inadequació i manca de respecte cap a ell mateix creant una falsa imatge. Cerca seguretat en signes externs i artificials, com una arracada, cabells a la seva manera, formes de vestir, actituds d'enduriment i d'indiferència.

Cada persona entregada a la droga té la seva pròpia història, però totes aquestes històries tenen trets comuns.

Una de les característiques del toxicòman és la necessitat d'una "imatge". La seva pròpia realitat li provoca sentiments de culpa, incapacitat, por, vergonya. Aleshores, ell es construeix un fals "jo" fingit, darrera el que s'amaga. Segons li convé, es considera un impertèrrit rebel davant la societat o una víctima innocent de la família. La imatge l'impedeix d'entrar en contacte amb ell mateix i els seus problemes, allunyant-lo del contrastament de la realitat.

En un segon cas, podem trobar conductes que, davant emocions fortes, reaccionen amb por i fugida. Es reprimeixen fins a negar-s'ho. La càrrega emotiva roman amagada dins ells mateixos i es transformarà en sentiments de culpabilitat, ressentiment, incomprensions, que, passat el temps, poden resultar insostenibles.

Existeix un tercer mecanisme de defensa que no serveix de reacció de por ni d'agressivitat, sinó que intenta sols d'evitar el reconeixement de la realitat com a font de sofriment. L'individu, davant una senyal de perill o de dolor, fa anques enrere, es separa, es mantén lluny de qualsevol problemàtica real. Després, a mesura que el seu aïllament es consolida, ell el reforça amb un posterior tancament, creant-se una closca defensiva, que en aquest cas seria la droga, assegurant-se així un refugi enfront de tota emoció vertadera.

Es sobre cada una d'aquests punts, entre d'altres, que el "PROJECTE HOME" intenta incidir, per tal d'aconseguir una completa recuperació de l'individu drogadicte.

NORMES DEL PROGRAMA

Assumint el Programa, el jove accepta les seves normes fonamentals. Cadascuna d'elles té el seu propi sentit i contribueix a crear l'estructura necessària per començar a replantar-se la vida i els seus valors, tals com la disciplina, la honradesa, la confiança, etc. Les normes fonamentals negatives que dominaren fins aleshores la vida del drogadicte han d'esser allunyades: No al mite de la droga i cap violència física.

Es evident que el jove, entrant en el Programa, ha d'abandonar la droga, l'alcohol i qualsevol psicomedicament. La droga ha estat per a ell el refugi en el que s'ha amagat, el mitjà químic per escapar-se de la realitat. Ha estat el mite que ha admirat fins al punt de fer-li treure que no es pot viure sense ella, l'ha fet incapaç de superar una crisi d'abstinència sense medicaments substitutius, metadona o píndoles tranquil·litzants en els moments difícils i l'han impedit d'omplir amb nous i vertaders valors el buit deixat per la droga.

La prohibició de tota violència física és també una mesura lògica: mentre el toxicòman vivia amb la droga i feia vida de vaivé, la violència era el mitjà normal per obtenir el que volia. La violència era la manera de des-

Girau fulla...

carregar els sentiments i reaccionava contra qui el molestava. Tot això es posa a ra en entredit, controlant les emocions minut a minut.

DESCRIPCIÓ DEL PROGRAMA TERAPEUTIC

El Projecte Home és un Programa educatiu-terapèutic articulats en diverses fases que a continuació transcrivim, i de dos anys de durada per terme mitjà.

PRIMERA FASE: ACOLLIDA

L'Acollida és el lloc on es produeix el primer encontre entre el toxicòman que demana ajuda i el Programa Terapèutic.

El jove, o la jove, arriba del carrer i es pot donar el cas que es troba tot sol, que hagi romput el contacte familiar, o amb altres estructures. Pot succeir, altrament, que siguin els pares o germans, o de manera menys freqüent un amic, qui fixi una primera cita amb el Programa.

Si el jove es troba a l'Acollida sota l'efecte de la droga, se li demana que torni en trobar-se "net". Si està en condició de dependència entre una i altra dosi, se li demana que interrompi la presa de qualsevol substància. Si està realment motivat, podrà fer tot això amb les pròpies forces o amb la col·laboració de la família. Si això no és possible, pot recórrer a un centre mèdic per a la desintoxicació, la qual s'haurà de fer en el menor temps possible.

Es en aquest punt que el jove té un primer "col·loqui" amb un monitor de l'Acollida. Aquí se li exposa que ha d'esser protagonista de la seva recuperació i que se li exigiran moltes coses que garanteixin la seriositat de llur compromís. Després d'algunes xerrades individuals es passa a l'assistència a grups. Uns deu joves i un monitor es reuneixen durant dues hores per a: discussió sobre els propis problemes, examen de la seva història, intercanvi d'experiència, confrontació de situacions i estímulo de motivacions per canviar.

Segons el grau de maduresa, són diversos els grups d'Acollida. El primer escaló el constitueix el grup "orientació", en el que el jove és introduït en els principis en que es fonamenta el Programa: "Aprendre a sentir".

Dins el grup aviat abandona l'actitud de víctima. Des d'aquest moment se li exigeix d'assumir la responsabilitat de la seva conducta.

Paral·lelament al grup d'"orientació" dels joves, es duu endavant un grup amb els seus pares o familiars. El seu objectiu és la clarificació de les línies del programa i, dins d'aquest, el paper de col·laboració dels pares: la seva actitud ha d'esser la de no deixar refugiar els fills en excusés i justifications, sinó que amb fermesa i coherència siguin plenament conscients de la capacitat de manipulació dels fills, per una part, i de l'esforç que estan fent per alliberar-se de l'esclavitud de la droga, per l'altra. En aquests grups no es tracta dels problemes personals dels pares. Tendran ocasió per fer-ho en els grups de auto-ajuda de l'Associació de Famílies.

Quan el jove està en condicions de participar de forma més intensa en l'anàlisi de la seva pròpia història... se'l passa al grup d'"Intermedi".

La darrera etapa de l'Acollida la constitueix el grup de "Pre-Comunitat", vertader grup de trobada que, mitjançant una confrontació més incisiva, prepara el jove de cara a l'entrada a la Comunitat Terapèutica.

En total, la fase d'Acollida té una durada de tres a sis mesos.

SEGONA FASE: COMUNITAT TERAPEUTICA

La Comunitat Terapèutica continua el procés començat a l'Acollida. La convivència i col·laboració dels operadors i els residents crea una atmosfera de tensions emotives fortes que ajuden a la maduresa de l'individu i a la presa de consciència d'un mateix i dels seus problemes.

La vida a la Comunitat Terapèutica està, en general, bastant estructurada en sentit autoritari, per bé que, d'acord a l'evolució dels residents, arriba a ser democràtica i horitzontal.

Al començament l'estructura és severa: el toxicòman s'ha de sotmetre durant un temps a una disciplina rígida.

En aquest ambient s'analitzen els conflictes dels residents en relació als models de conducta específics, en funció d'un coneixement responsable de l'home que cerca una inserció equilibrada en el grup social més ample, en un procés de reestructuració de les seves relacions personals i en el respecte a una jerarquia de valors, rols i continguts.

Es tracta, doncs, d'un procés educatiu en el que la persona es estimulada a conèixer-se profundament i a descobrir les causes de la seva conducta negativa, per així afrontar-les responsablement sense recórrer a substàncies químiques.

La participació activa en la gestió de la Comunitat, mitjançant rols de responsabilitat cada vegada majors, permet al jove de lograr llurs aspiracions i el fa desenvolupar les seves capacitats, al temps que desperta la confiança en ell mateix.

Un mitjà al que es concedeix gran importància és el del treball, identificant aquest amb el sentit de responsabilitat i avanç en la teràpia dels residents.

La distribució del treball és coordinada per un responsable, segons la jerarquia de papers que respon a la major o menor antiguitat a la Comunitat Terapèutica dels seus integrants.

A la Comunitat es donen més de vint hores setmanals de teràpia, distribuïdes en grups diferents. Fonamentalment, aquests grups són de dues classes: Grup Estàtic de composició fixa durant un període de temps, en el que el jove parla de la seva història i de la seva vida anterior amb un criteri nou, i Grup Dinàmic, caracteritzat per la confrontació verbal,

en el que s'intenta arribar a la rel de certes actituds segons els sentiments que susciten.

La durada aproximada del període de Comunitat Terapèutica és de nou a dotze mesos.

TERCERA FASE: COMUNITAT DE REINSECCIÓ

En aquesta fase s'intenta que el jove torni a reinserir-se de forma gradual a la vida familiar i social. Aquesta passa es realitza lentament, al principi, ja que l'objectiu no és una inserció genèrica a la societat, sinó, més bé, una ubicació compatible amb la seva situació personal i adaptació a les seves exigències.

Aquest període està, a la vegada, dividit en tres parts:

a) Les relacions estan marcades encara per l'autoritat i la disciplina. El resident participa a tres grups de teràpia setmanals, on s'analitza profundament la seva reacció davant la nova situació i és avaluat pels operadors. També té ja freqüents contactes amb familiars i amics, i més sortides a l'exterior.

b) El resident s'orienta ja cap a aquella activitat a la que ha decidit dedicar-se quan acabi el Programa. Es realitzen, a aquesta fase, dues reunions de grup setmanals.

c) En aquest moment, el nou estil de vida és assimilat i posat en pràctica pel resident, abans de la completa separació del Programa. En aquest punt el jove segueix vinculat al Programa a través de la seva assistència a algunes sessions de grup setmanals, doncs ja té fixada la seva residència fora.

Aquest període de la reinserció també dura uns nou/dotze mesos.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estanys de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Cala Rajada
- Casa del Mar
- Es Sitjar

CAPDEPERA - CALA RAJADA

CONVERSES

Si de sempre ens ha paregut admirable la tasca que duu a terme el grup que organitza la festa dels Reis, tant per la molta dedicació que això comporta com pel bon gust que sempre han demostrat en els seus muntatges, enguany tenim doble motiu per refermar la nostra positiva sorpresa. Per si no els bastàs el brou que suposa la posada en marxa de la cavalcada i repartiment de joguines, com cada any, ara s'han embarcat en la representació de "El Rei Herodes", la popular i antíquissima peça teatral que feia ni més ni menys que vint-i-un anys que no es posava en escena. D'aquest autèntic repte hem parlat amb Mateu Morey, com a portaveu del grup, tota vegada que es feia impossible de parlar amb tots ells.

- Encara que ja s'ha fet altres vegades, parla'ns del grup que estau darrera tot aquest embolic.

En realitat, nosaltres som la comissió delegada per l'Ajuntament per organitzar la festa dels Reis. Ja fa uns anys que preparam aquesta festa i tots els qui hi estam ficats sabem que això suposa fer molta feina. Feina que estam disposats a compartir amb qui en vulgui esser. Estam oberts a tothom. El funcionament del grup és totalment democràtic. Es tracta de fer tot el que poguem amb les nostres mans, evitant de realitzar excessives despeses i que així no resulti massa car per l'Ajuntament.

- Creim que s'imposa parlar d'aquest projecte, gairebé ja una realitat, que és "El Rei Herodes".

Aquí sempre havia existit la tradició de representar aquesta obra, però ara feia vin-i-un anys que no es duia a terme. Tenim notícies de que fa més de cent anys aquesta peça ja s'escenificava. Diuen que foren els "Hermanos" els qui començaren a muntar-la en el "Teatro". Nosaltres com a grup, ja feia un parell d'anys que en teníem ganes de tornar-hi. El qui ho duia més remogut era en Joan Mercant Morató i pentura la seva mort ens ha estimulat a escometre la representació enguany. A en Joan tots el tenim ben present.

- ¿D'on heu tret el llibre?

Ha estat de lo més complicat. Hem cercat per tot. Finalment, en Joan "Castus" en tenia un que li havia donat el vicari de Cala Rajada, i l'hem confrontat amb altres que després n'hem trobat i han resultat ser els mateixos que es representaren fa vint-i-un anys. Que consti, però, que la part primordial de la nostra feina segueix essent l'arribada dels Reis i el repartiment de joguines. El nostre objectiu principal és que aquesta festa es converteixi en una manifestació popular on el poble es senti realment unit.

- Tornem a l'obra. Quants d'actors hi participen?

Bàsicament, que tinguin paper, són uns vint-i-cinc, però hi haurà un caramull d'al.lots que formaran part de la representació, després hi ha els centurions... En definitiva, creim que mos n'anirem damunt uns cent-vint.

- Tot això deu ser molt difícil de posar en marxa.

Relativament. Fins que no ens reunirem tots i decidirem de fer endavant, pareixia una muntanya, però una vegada que ens ho proposàrem tot ens ha anat molt bé, i això perquè tothom ha demostrat una total predisposició a fer feina.

- Econòmicament, com ho afrontau?

Fonamentalment és gràcies a l'Ajuntament. Així matei, farem una rifa d'una porcella, un pollastre, una ensaimada, botelles de cava, etc., el mateix dia de la representació, i també les dues paneres que feim cada any, que gràcies a empreses i botigues estaran ben plenes.

- Quins obstacles heu trobat?

Una de les coses que ens ha duit més preocupació i feina és el vestuari, perquè en necessitam molt i no en teníem. N'hem hagut de fer de nous i, donat que sortien molt cars, hem demanat a Sant Llorenç i Artà els seus de romans, cosa a la que han accedit gustosos. Nosaltres els estam molt agraits.

- Qui és el director de l'obra?

Realment no n'hi ha de director, però hi ha tres persones que estan al front de la representació. Ells són, en Mateu Orpi "Xerubí", en Tomèu Massanet "Coix", i en Sebastià Ferrer "Maleter", els quals desinteressadament han acudit a la nostra convidada i ens estan ajudant molt. Com veis estam organitzats per grups de feina. Aquí mateix teniu tres grups: els que assagen, les cosidores que estan alla a dalt, i els que fan les carrosses.

Nosaltres constatarem visualment l'explicació d'en Mateu. Efectivament, tothom fa molta feina en aquesta "casa". Seguim la conversa.

- Quin dia pensau representar l'obra?

El mateix dia dels Reis, a les tres del capvespre, i tocam fusta perquè aquest dia no ens faci mal temps. Si no hi ha res de nou, la representació es farà a Plaça des Sitjar i serà gratuïta.

- Vos desitjam molta sort. Què hi vols afegir?

Mirau, lo que m'agradaria que quedàs ben clar és que arribam a esser un grup molt nombrós de persones, que a més som amics, i que tots i cada un dels integrants tenen un paper primordial perquè la cosa surti bé. No hi ha ningú que no sigui necessari i volem seguir trobant sempre la mateixa col.laboració per part de tots. No són sols els Reis o els actors de l'obra, també hi ha, amb la mateixa importància, els fusters, els camioners, els mariners que deixen la feina per dur els Reis, en definitiva, tothom que hi participa de forma directa o indirecta. Això ve a ser l'esperit dels Reis. A tot el poble li demanaria la seva presència, com ha fet sempre, i la seva comprensió davant les nostres falles i mancaments. Donam les gràcies anticipades perquè sabem que tots estaran al nostre costat aquests dies.

- No ho dubteu.

EL CEMENTERI CIVIL

5.- EL PRIMER ENTERRAMENT CIVIL

Després de la fundació de la comunitat evangèlica, 3 de març de 1879, es feia necessari, tot i que afiançada i assegurada la seva continuïtat, que es construís un cementeri civil. Els membres d'ambdues comunitats, catòlica i evangèlica, eren ideològicament incompatibles, no sols en vida sinó també després de la mort, per la qual cosa calia esperar que, arribat el moment de la defunció d'un evangelista, la seva família exigiria la creació d'un espai decent i adequat per realitzar l'enterrament.

Cal recordar que en aquelles poblacions amb grups de ciutadans de religió no catòlica, de cultes dissidents, com es deia aleshores, la llei depositava en el batle la responsabilitat de cuidar la creació del corresponent cementeri civil. Don Bartomeu Alou, ben aconsellat pels seus superiors, amparant-se en la llei (Reial Ordre de 28 de febrer de 1872) i amb el recolzament del Partit Republicà, insistí davant la primera autoritat local de la necessitat d'un nou cementeri.

El batle deixà passar el temps fins que el dia 16 de desembre del mateix any moria un nin de pocs mesos, fill de pares evangelistes. Aquell matí el pare comunicava al batle la defunció del seu fill i li demanava un lloc on enterrar-lo; el batle, davant la fermesa d'aquell home i les pressions a què es veia sotmès, decidí cercar una solució. Immediatament es reuní amb els membres del Consistori i començaren les gestions per comprar un terreny contigu al cementeri catòlic.

Ben aviat arribaren a un acord amb el propietari de la finca, i tot seguit redactaren l'expedient d'expropiació forçosa. Després el Consistori acordà per unanimitat que "sin levantar mano", es procedís a tancar una extensió de tres metres d'amplària i sis de llargària perquè, provisionalment, servís com a lloc d'enterrament (3).

Aquell dia no va deixar de ploure, però això no fou obstacle perquè l'Ajuntament es movilitzàs i, a l'hora convinguda, les quatre del capvespre, tot estigués a punt. Els actes religiosos es convertiren en una gran manifestació de condol a la que assistiren, segons Don Bartomeu Alou, més de cinc-centes persones (4).

Uns dies després, a la següent reunió del Consistori, el batle manifestava que dins el capítol d'imprevists del pressupost de l'any 1879-80, hi havia doblers suficients per pagar els cost dels terrenys (155'66 ptes.) i demés despeses realitzades en l'acondicionament del cementeri provisional (5).

No fou aquell primer enterrament civil un cas especialment problemàtic, sinó més bé un botó de mostra. En el darrer quart del segle XIX, el poder polític i, sobretot, l'eclésiàstic, no escatimaren pressions per acabar amb la dissidència religiosa.

PEP TERRASSA

Unes referències orals (1) i documentals ens confirmen les esmentades gestions. Així, a una acta del mes de maig consta que a l'Ajuntament "s'ha rebut una sol·licitud signada per alguns veïns d'aquesta villa que manifesten haver-se separat de l'Església Catòlica Apostòlica i Romana per lo qual demanen que es construeixi un cementeri per compte del Municipi. El Consistori acorda comunicar-ho al Il.lm. Senyor Governador, manifestant que no hi ha en pressupost cap quantitat assignada per aquest fi" (2).

- (1) De l'amo en Miquel Castell.
- (2) Arxiu Municipal. Acta del dia 18-5-1879.
- (3) Arxiu Municipal. Acta del dia 16-12-1879.
- (4) Lluís Vich Alemany. "El protestantismo en Mallorca", capítol de la "Historia de Mallorca" coordinada per Josep Mascaró Passarius.
- (5) Arxiu Municipal. Acta del dia 25-12-1879.

punt de cadeneta

En Manolo, en Pep i en Juanito feia temps que anaven aperduats per aquest món. La seva vida no havia estat mai un camí de roses, cada un pertanyia a una esfera força diferent, però les circumstàncies els juntaren, o potser que passàs allò de que no s'apleguen que no s'assemblin. El fet és que acabaren per trobar-se.

En Manolo era el que millor ho havia tengut, si és pot dir així. La seva família era de classe mitja i mai li havia mancat res, o al menys això opinava la seva mare, qui no es cansava de dir que li havia donat tot el que ell havia volgut. En Manolo no compartia aquesta opinió. No és que fos un sentimentalot ni un hipersensible, però hi havia quelcom que notava a faltar: sentir-se estimat. Als vint-i-un anys recordava ara la seva infantesa quan els seus pares, per no haver-lo d'aguantar ni prendre's molèsties per ell, el posaren intern a un col·legi de Palma. Mai no s'hi sentí bé enmig d'aquells "fills de papà", que sempre el despreciaven perquè no pertanyia al seu món. Ho passava ben malament, i encara pitjor quan els caps de setmana tornava a ca seva. Ni una pregunta, ni un mot de coratge, ni un gest de comprensió. Sí, en Manolo es sentia sol, molt sol.

A mesura que anà creixent i badant els ulls, descobrí tot un món que l'envoltava. Entre d'altres coses, aprengué a escapollir-se del col·legi sempre que podia. I fou en una de tantes "sortides" com feia que conegué en Juanito.

En Juanito era més jove que en Manolo, però molt més espavilat. Era petit i rabassut, però dotat d'una gran agilitat i vivesa. Durant els pocs anys que anà a l'escola destacà més a les carreres que feien al pati que no pas en els comptes i l'escriptura. Son pare, un immigrant de la fornada dels anys seixanta, que vengué a fer feina a l'illa acompanyat de llur nombrosa família, veient que en Juanito a l'escola hi perdia el temps, el posà a fer feina. Pensava, son pare, que si ell no havia necessitat saber res de llibres, tampoc el fill els necessitaria. La feina, al principi, li venia un xic grossa a en Juanito, però s'aguantava. Sols un moment de la jornada laboral li venia molt de gust: la del berenar. En el bar on anaven a menjar-se el "bocata" hi havia una màquina de "marciàns", autèntica passió del xicot, davant la que era capaç de passar-s'hi hores matant aquelles bestioles d'ordinador.

Fou davant la màquina electrònica que en Manolo "descobrí" en Juanito. Quedà literalment bocabadat, ell que era tan travat, davant l'habilitat d'aquell al·lot en el maneig dels botons de l'aparell. El sentiment de simpatia fou instantani i ben prest es feren amics. A partir d'aquell dia en Manolo anà descobrint, amb l'ajuda d'en Juanito, un món que no tenia res a veure amb el que ell havia conegut fins aleshores. Nous amics anaren ampliant el seu cercle, amb els que anà instruint-se en l'apassionant esport de destruir tot el que es trobava

al davant, ja fossin cotxes, faroles, papereres, llunes de mostrador, i tot el que fos susceptible de ser romput. Ells gaudien fent mal i sempre podien comptar amb noves idees, sempre més agoserades, del "cervell" del grup: en Pep.

En Pep era un bergant una mica major que ells, ben plantat i simpàtic, però que a dins el cap no hi duia res de bo. Era d'un bell poble de devora el Puig des Cocons. Son pare era conrador, tenia un parell de trossos de terra bona que els donaven per viure i ell, el pare, s'hi sentia a pler ja que aquesta era la feina que li agradava fer. No passava el mateix, però, amb en Pep. La seva ambició no era la de passar-se la vida conrant; és més, la seva meta era la de no fer-ne de feina, de cap mena. El que ell volia era viure la vida de la millor manera que pogués, fer "duros" de la manera que fos, no importava el mètode, sempre que fos "fàcil". Un dia aplegà tots els doblers que trobà a ca seva i fugí a Ciutat.

Quan conegué en Juanito i en Manolo no li costà massa de fer-se amb la "direcció" del grup. El fet de ser major i la seva simpatia ho resolgueren tot. I bé que se n'aprofitava del seu lideratge. Prest s'anaren embolicant més i més en tota classe d'embulls i embrollaments. Els tres començaren a viure aperduats per Ciutat i a fer-ne mil-i-una.

Era evident que en Tòfol no s'havia recuperat encara del trastorn que li havia suposat la mort de na Joana. Com que no en tenia ganes, ell s'estava convenent cada vegada més que no se'n sortiria d'aquell estat. S'estava tancant en ell mateix i res del món exterior no l'estirava. Per perdre, estava perdent inclús l'esperança d'aclarir mai aquell terrible assassinat.

Quan el sergent el cridà una vegada més al "cuartelillo", se va extranyar molt, puix que feia molt de temps que no l'havia fet comparèixer. Tot i entrant a les dependències de la guàrdia civil va veure tres joves que allà s'estaven. Eren en Manolo, en Juanito i en Pep.

JA HI SOM TOTS

(Continuarà...)

ACCIÓ SOCIAL

A través de l'àrea d'acció social, el Consell de Mallorca, compleix una tasca assistencial bàsica mitjançant el conjunt de centres que són propietat seva,

i amb ajudes a totes les entitats amb fins socials a Mallorca.

L'Hospital General, l'Hospital Psiquiàtric, la Llar de la Infància, la Llar de la Joventut, la Llar dels Ancians i el Patronat Verge de la Salut,

són els Centres que el Consell Insular té al seu càrrec.

Però l'activitat social del Consell de Mallorca no s'acaba aquí. Es concedeixen ajudes a nombroses entitats de l'illa, amb importants subvencions.

S'organitzen conferències i campanyes de divulgació sanitària. Se celebren cursos de Prevenció antidroga i antialcohòlica a nivell escolar. Es potencia l'organització de congressos i simposis mèdics

i es publiquen manuals tècnics sobre temes sanitaris.

Aquestes són les tasques de moltes de persones que treballen intensament en el Consell Insular, i obtenen bons resultats per a Mallorca.

BON CONSELL, BONS RESULTATS.

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

~geografia~

ILLES D'ACI I D'ALLA

UTOPIA

L'illa, a 15 milles de distància del continent, amb un canal tallat per la mà de l'home, té forma de croissant, amb un gran llac en el centre, obert a la mar oceana per un braç d'onze milles. Està encerclada de muntanyes que la resguarden de ventades i temporals.

Al principi era una península anomenada Abraxas, fins que el conqueridor Utopo (d'aquí el nom d'Utopia) hi desembarcà i manà tallar l'istme que la soldava al Continent. Aquest Utopo fou el legislador que donà les lleis i institucions per les quals es regeix fins avui la societat utòpica.

A l'illa hi ha 54 ciutats iguals, fins on ho permet l'orografia. Són, si fa no fa, quadrades. La capital és Amauroto, situada al centre de l'illa, per on transcorre el riu Anidro. Cada ciutat l'habiten unes 6.000 famílies que viuen en cases de tres pisos, totes iguals.

L'estat utòpic és comunista. La producció és centralitzada als mercats, dels quals les famílies agafen el necessari per cobrir les necessitats. No utilitzen els diners i els

béns i quantitats que es produeixen ve determinat pel costum, car manté una variació demogràfica nul·la mitjançant corrents migratoris i unes institucions socials i polítiques inamovibles.

El dilema camp-ciutat el resolen rotant la població, que passa dos anys al camp i després torna a la ciutat, on les ocupacions són poques: ferrer, picapedrer, treballar la llana o el lli.

La terra, més bé magra, necessita de molta cura perquè doni. Sembren blat i beuen vi i sidra. Exporten el blat, mel, cera, ramat, llana i cuir, principalment. Importen ferro i or i plata, que atresoren.

Canvien de casa cada deu anys. Megen en comú, en grups de trenta famílies. Per circular és necessari sol·licitar permís, si bé els viatges són gratuïts.

Les vint-i-quatre hores del dia les divideixen en sis de treball, vuit per dormir, dues de repòs i vuit d'oci i mengades.

L'economia està subordinada a la recerca de la felicitat, que és el fi essencial que persegueix l'Estat. Així, es limita el treball fatigós al mínim indispensable. La seva filosofia és amant dels plaers corporals i mantenidora de la virtut entesa com a conducta ordenada segons els dictats de la naturalesa i el bé comunitari.

Són els utòpics de caràcter amable, tolerants, enginyosos i actius, molt donats a ocupacions artístiques i espirituals.

Professen distintes religions. La majoritària creu en "Mitra", origen de tot el que és; d'altres adoren el Sol, la Lluna, algunes Estrelles i, fins i tot, hi ha algun batiat en la fe de Crist.

L'organització política és patriarcal i democràtica, essent electors i elegibles els cap de família. Cada any, cada trenta famílies elegeixen un Sifogrante o Filarca, cosa que dona un total de dos-cents per ciutat. La seva principal missió és repartir la feina i vigilar els treballadors.

Cada deu Filarques elegeixen un Traníboro o Protófilarca, els quals integren el Senat, que es reuneix cada tres dies amb el Príncep per tractar assumptes d'estat.

Els Sifograntes elegeixen el Príncep, que és vitalici.

llucià sirer i fuster

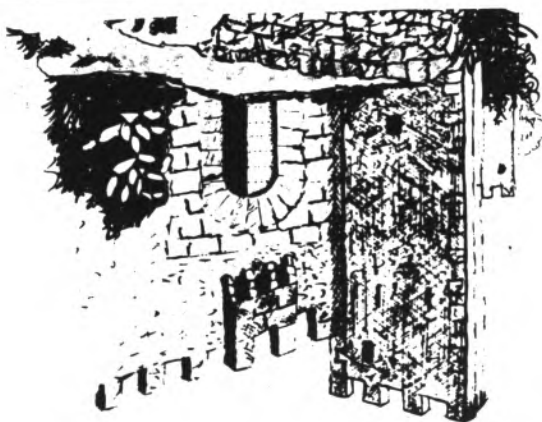
MORO, TOMAS. Utopía. Fondo de Cultura Económica. 1976. Colección popular, nº 121. Libro segundo, pp. 75 a 138. Traducción al castellà d'Agustín Millares Carlo.

contraportalet

Darrerament i d'esquitllentes, apareixen en aquesta canalla revista uns articles, a la secció "Cartes a Cap Vermell", signats per un auto-anomenat Moviment d'Objecció de Consciència. Donada la inconsciència dels responsables de la revista i, al que pareix, dels mateixos lectors, no em queda altre remei que aixecar la veu i posar fre a tals desbordaments.

"La pau perpètua és un somni -ni tan sols un formós somni- i la guerra és una part integrada de l'ordre universal de Déu. A la guerra entra en acció les més nobles virtuts humanes: valor i renúncia, fidelitat el deure i una disposició al sacrifici que no es deté ni davant l'ofrena de la mateixa vida. Sense la guerra el món s'enfonsaria en el materialisme".

En aquesta cita de Hellmuth Von Moltke ja apareixen les més altes virtuts militars sàviament descrites. El valor que mou l'home a escometre grans empreses sense importar-li el destí personal, àdhuc renunciant a la comoditat i mires personals pel bé dels ideals d'ordre superior capaços de movilitzar voluntats. La fidelitat als principis movilitzadors d'ener-

gies, lluitant per ells sense defallir, segurs del triomf final. No com ocorre amb tanta freqüència, el jaqueteix constant a la defensa mesquina d'interessos personals.

"Sense la guerra el món s'enfonsaria en el materialisme, materialisme que arrossega la nostra societat mancada de nord, sense unitat de destí,

amb una joventut orfe d'espiritualitat, d'ideals i principis, desamparada pels seus majors i que cau en l'ona d'erotisme que ens invadeix, en la droga i en la immoralitat.

Ho escrigué Il Duce. "Només la guerra porta totes les energies humanes a la més alta tensió i imposa un segell de noblesa als pobles que tenen la virtut d'afrontar-la". La renúncia a tantes i tan altes virtuts només pot ésser proposada per ingenus companys de viatge dels qui engreixen amb la decadència i misèria social. Calen homes valerosos, forts, dominadors, i no titelles covards, ximpls esquitxos manejats pel lliberalisme ateu que ens envolta i amenaça.

EL PORTALA CAMPEADOR

cuina a gas butà

Hi ha dues maneres d'apagar les cuines a gas butà.

1. Apagar primer la palanqueta de la bombona i després el botó de la cuina.

2. Apagar primer el botó de la cuina i després la palanqueta.

Anàlisi dels sistemes 1 i 2. En apagar la bombona en primer lloc i després la cuina, s'aconsegueix que el tub quedi buit de gas. Si es fa al revés, és a dir, apagar primer el botó i seguidament la palanqueta, el tub de connexió es queda ple de gas.

Conseqüències que es deriven dels mètodes 1 i 2 en encendre la cuina.

Mètodes 1. Contempla dues

possibilitats, la 1.1 i la 1.2.

Possibilitat 1.1. S'encén primer la palanqueta de la bombona i després el botó de la cuina. En aquest cas el gas passa al tub i després surt pels fogons. S'ha d'esperar que arribi perquè es prengui foc.

Possibilitat 1.2. S'encén primer el botó i posteriorment la palanqueta. Al no haver-hi gas en el tub també s'ha d'esperar que arribi als fogons per fer flamarada.

Les conseqüències del mètode 2 són les possibilitats 2.1 i 2.2, apuntades a continuació.

2.1. S'obri el pas per la palanqueta de la bombona i després s'actua sobre el botó de la cuina. La conseqüència

és òbvia, en estar ple de gas el tub, de seguida que s'obri el botó surt el gas i ja s'ha de tenir el llumí encès preparat per encendre el foc. És apropiat per a semi-especialistes.

2.2. Es manipula primer el botó i després la palanqueta. En haver-hi gas al tub de seguida surt i s'ha d'atracar el llumí i ràpidament s'ha de voltejar la palanqueta perquè no s'acabi el gas del tub i s'apagui el foc. Aquesta combinació és ja per a experts i cal tenir enteniment per dominar-la.

El sistema que "Cap Vermell" recomana és el número 1 combinat amb el mètode 1.1.

ES UN SERVEI TECNIC DE "CAP VERMELL" EN EL VII ANIVERSARI.

LA VETLLERIA

de Joan Rai

- IV -

(Tota l'escena es troba com al final del quadre anterior. Els mateixos personatges al mateix lloc. És una continuació de l'acció que havia quedat interrompuda. Bàrbara reacciona de cop)

BARBARA - Jo sortiré, madò Maria.

(Tots tornen al treball. Joana Aina, tota sufocada per l'esforç, s'asseu i es venta amb el davantal. Bàrbara surt a l'entrada creguent trobar-se amb Jordi, però es troba amb Bernat)

BARBARA - Bernat! Quin senyal tu per aquí?

BERNAT - Com estàs, Bàrbara?

BARBARA - Vens per na Margalida, veritat?

BERNAT - Sí. Voldria parlar amb ella, encara que dubt que ella vulgui parlar amb mi.

BARBARA - Està molt ressentida, però en es fons, encara que ella no s'anadoni, té necessitat de veure't. Me consta. I t'estima, Bernat, no ho pot negar. Li diré que surti.

BERNAT - Gràcies, Bàrbara.

(Bàrbara entra a la cuina. Tots la miren espectants. Ella fa un escolt a Margalida. Aquesta, ignorant de qui és que l'espera, surt a l'entrada. Hi ha un silenci, tant a la cuina com a l'altra estància. Margalida, al descobrir que és en Bernat, va per tornar-se'n a la cuina. Bernat la detura agafant-la per un braç. Es fiten. Hi ha un silenci angoixós per part dels dos. Dins la cuina, mentrestant, Joan, el més atrevit, pregunta)

JOAN - Què és lo que mos has de dir, Bàrbara?

MARIA - (Intuint el què passa a l'entrada) Lo que vos ha de dir vos ho dirà més tard. Ara, tots a esser bons al.lots. Joan, toca'n una d'aquelles que tu saps.

BERNAT - Per favor, Margalida, et preg que m'escoltis, encara que només sigui un moment.

MARGALI.- (Fredament) Parla.

(En Joan toca una peça amb la guitarra. És una peça gairebé clàssica. Qualcú l'acompanya amb una ximbomba. Una dona fa contrapunt amb les castanyetes. El so fosc de la ximbomba omple l'escena d'un dramatisme esfereïdor, sembla un plor, mentre el repic de les castanyetes hi posa un punt gèlid, que glaça la sang.

Bernat no sap com començar. Un sentiment de culpabilitat colpeix les parets del seu cor. L'esguard acerat de Margalida el trepana)

BERNAT - No sé com començar, Margalida. Un temporal m'ha duit aquí, i encara que tenc molt per dir-te no sé com fer-ho. Vaig caure molt baix, ho sé i em dol, però dir-ho no facilita ses coses. Això tu ho saps més que no jo. I no és això... no, no és això. Lo que vull dir-te és que... jo t'estim, Margalida, t'estim... encara que...

MARGALI.- Massa tard.

BERNAT - No diguis res, t'ho deman per lo que més estimis. Primer deixa'm parlar. Vull parlar-te. Necessit parlar-te. I encara que no trobi ses paraules adequades, he de parlar-te. T'he de dir i repetir que t'estim, que t'estim amb més força que mai, perquè ara t'estim des d'es dolor, des de sa culpa, des de sa soledat, des d'es desesper. Però també t'estim des de sa il.lusió i s'esperança. No sé com dir-t'ho, Margalida. No sé com dir-te que ara t'estim d'una manera nova i desconeguda, dolorosa i vital.

MARGALI.- ...

BERNAT - No, no diguis res. A vegades em pregunto si és aquesta sa forma d'estimació que tu m'has tengut sempre, i que jo, Margalida, no he sabut comprendre.

MARGALI.- (Freda) Tu només has estimat des d'es teu egoisme.

BERNAT - Tampoc és això, Margalida. Fou una caiguda. Tot començà...

MARGALI.- Estalvia't sa història, Bernat, que me la sé de memòria. L'he viscuda des d'es primer instant, en duc clavada sa primera arrel. I no vull ni puc perdonar-te.

BERNAT - Jo no cerc perdó, Margalida. Si hi ha coses que no poden perdonar-se, es mal que et vaig fer és una d'elles. Lo que vull és més difícil encara que perdonar, és que tornis a tenir fe en mi. Jo sé que, malgrat es dolor que vaig causar-te, encara m'estimes. Sí, Margalida, m'ho diuen es teus ulls, encara que vulguis vestir es teu esguard de fredor. Margalida...

(Ell l'agafa per la cintura i l'apropa al seu cos. Ella, al principi es conplau en el goig de l'abraçada, però reacciona i s'aparta)

MARGALI.- Ves-te'n, Bernat, ves-te'n i no tornis mai més.

- BERNAT - Tornaré, Margalida, tornaré per eixugar amb amor sa font d'es teu patiment. Tornaré.
(Margalida està a punt d'obrir la porta de la cuina. Es detura. Ell, a punt de sortir, també es detura. Se gira i la contempla. Ella s'eixuga les llàgrimes. Per fi ella entra a la cuina i s'asseu. Maria se li apropa)
- MARIA - Era en Bernat, veritat?
- MARGALI.- Sí, era ell. (Plora)
- MARIA - (Amb molta tendresa) Encara l'estimes, eh?
- MARGALI.- Sí, i he estat a punt de capitular.
- MARIA - Vos heu d'arreglar...
- MARGALI.- No. La'm va fer massa grossa!
- JOANA - I què té na Margalida?
- MIQUEL - Té es seus problemes, com tothom. Tu que no en tens de maldecaps?
- JOANA - Cap ni un. Ja, en haver anat a missa i haver fet dues cofes de sis ja ho tenc tot resolt.
- MIQUEL - Dues cofes cada dia fas?
- JOANA - Dues, sí.
- MIQUEL - Idò encara ets més lladre que no em pensava.
- JOANA - I per què dius això, ara?
- MIQUEL - Perquè a mitja volta a cada cofa, es cap de sa setmana li has fotut una dotzena de braces de llata a n'es traginer. (Tots riuen)
- TOMEU - O llesves voltes a ses cofes, Joanaina?
- MIQUEL - Mitja volta a cada cul.
- MADONA - Bé que fas. Més se'n mereixen.
- JOANA - Ells me'n han ensenyat. A cada feix de paumes hi faltes quilos.
- MADONA - I ben cares que les pagam.
- TOMEU - No digueu això, tan bons al.lots que són tots es traginers!
- JOANA - Tot lo bons que vulguis, però tots van ven polents, més que es qui feim sa feina.
- MIQUEL - Uí, uí, Joanaina. Tu ja pareixes sa Pirinaica...
- JOANA - Deu me n'alliber de ser-ho!
- TOMEU - Quan a un li toquen sa pell, eh Joana? alça sa coa!
- JOAN - És que voltros no ho enteneu. Na Joanaina és d'aquelles que "a Dios rogando y vuelta que te pillo".
(Tots riuen l'acudit d'en Joan. Una dona comença a cantar)
- UNA DONA- Noche serena
te vine a buscar...
- (En Joan l'acompanya amb sa guitarra prest tots canten. Pel pati de butaques baixen en Llorenç, un jove corpulent però molt agradós, i l'amo en Biel, un home d'una setantena d'anys, un poc carregat d'espalles de tant de fer feina ajupit. Van xerrant, pugen a l'escenari per l'entrada)
- LLORENÇ - No és per això, l'amo en Biel. Es s'al.lota que en tindrà un disgust.
- BIEL - S'al.lota...! Així tindrà més temps per brodar sa caixada. Fer es servici és cosa d'homos, Llorencet. S'homo no és homo fins que ha fet es servici. No sé si m'entens, jo vaig sortir per fill de viuda i me tenc per tan homo com ets altres. Però sempre s'ha dit així. Digues a na Margalida que surti.
- LLORENÇ - Li ho diré. Bona nit l'amo en Biel.
- BIEL - Bona nit.
(En Llorenç entra a la cuina. Els cantaires en veure'l paren la música. N'Antònia deixa el brodat)
- JOAN - Com t'ha anat, Llorenç?
- LLORENÇ - Margalida, ton pare vol xerrar amb tu.
- MARGALI.- Mon pare?
- LLORENÇ - Sí, és aquí defora. M'ha anat bé.
- ANTONIA - No t'ha tocat a Africa?
- LLORENÇ - No, a Africa no. A un altre lloc.
- ANTONIA - Fora de Mallorca?
- LLORENÇ - Sí, fora de Mallorca.
- MARIA - Jesús, Llorenç, no tenguis sa pobra al.lota amb aquest endarrer. Digues on t'ha tocat.
- LLORENÇ - A marina.
- ANTONIA - (Amb angoixa) I no saps nedar!
- TOMEU - N'aprendrà.
- TOFOL - I van en barco.
- ANTONIA - I si cau es barco?
- UNA DONA- Ai, Antonieta! I per què ha de caure?
- ANTONIA - No seria es primer. I la mar fa forat i tapa...
- JOANA - Què diu? Que vendrà el Papa?
- MIQUEL - El Papa i peixots més grossos.
- JOANA - Quina l'has dita ara?
- MARIA - Jesús, Joanaina, no el t'escoltis.
- JOANA - És que anit es teu homo duu sa bruta, eh?
(En Llorenç s'asseu vora n'Antònia

girau fulla...

(En Llorenç s'asseu vora n'Antònia i xerren a cau d'orella. En Joan punteja la guitarra mentre canta baixet)

N - Adiós con el corazón
que con el alma no puedo...

ONIA - Ja te'n rius de jo?

N - ...al despedirme de ti,
al despedirme me muero...

ANTONIA - (A Joan) No me fas cap gràcia.

JOAN - ...Tu serás el bien de mi vida,
tu serás el bien de mi alma...

(Tots segueixen la cançó. Margalida passa a l'entrada i parla amb son pare. La cançó no deixa sentir el que diuen)

CONTINUARA

vist per a sentència

INTRUCCIONS PREVIES:

- Es cert que en aquest Municipi se donen casos d'agressions i amenaces a menors?
- Quins són els delictes que s'imputen als menors en qüestió?
- Es possible que el major es posi a la mateixa altura del menor?
- Es cert que el presumpte agressor és una autoritat de l'ordre públic?
- Suposa una agressió física i psicològica per a l'infant?
- No sembla un abús d'autoritat?
- Es cert que el presumpte acte fou realitzat a la via pública?
- Es més cert que el presumpte agressor portava, en el moment de l'acte en qüestió, uniforme oficial?
- Quina qualificació legal i moral té aquest fet?
- Podria ésser un acte anticonstitucional?
- 11 - Se pot entendre com un acte de caciquisme?
- 12 - Si l'individu en qüestió coneix la llei, no creis que l'ignorava conscientment?
- 13 - Podria arribar a crear pànic entre la població?
- 14 - Amb quina moral pot actuar com agent de l'ordre?
- 15 - Creis que aquest tipus d'actes poden ésser qualificats com realitzats per un individu psicòpata, mentalment desequilibrat o amb alienació mental transitòria?
- 16 - Podria aturar un distúrbio qui presumptament és capaç d'ocasionar-los?
- 17 - No és un perill que aquest tipus de persones portin pistola?
- 18 - Per què serveixen les pistoles?
- 19 - És el primer cop que aquest individu manifesta aquest tipus de conducta?
- 20 - És aquesta conducta el resultat final d'una sèrie d'abusos d'autoritat?
- 21 - És cert que això havia de passar?

- 22 - És possible que l'única cosa que ha fet ha estat accelerar els esdeveniments?
- 23 - Hi ha més gent responsable en aquest "affaire"?
- 24 - Què hi diuen els pares, professors i mestres?
- 25 - És cert que s'ha creat un rebumbori en el poble?
- 26 - Quina hagués estat l'actuació normal i lògica?
- 27 - Com pot el poble manifestar la ràbia, por, impotència i oi?
- 28 - Creis que ha d'ahver-hi persones com aquestes?
- 29 - Amb quina cara el mirarem, a partir d'ara?
- 30 - Quin dia me tocara a mi?
- 31 - Què hi podem fer?
- 32 - És cert que el personatge que ens ocupa té partidaris i detractors?
- 33 - Què diuen els uns i els altres?
- 34 - Podrem alguna vegada perdonar i oblidar el que ha succeït?
- 35 - Fins a quin punt l'Ajuntament és responsable d'aquestes actuacions?
- 36 - Què diuen els que manen?
- 37 - I els de l'oposició?
- 38 - Quantes n'ha fetes ja l'individu en qüestió?
- 39 - Ha arribat a l'Ajuntament denúncia oral o escrita?
- 40 - Què se pensa fer davant això?
- 41 - És cert que s'obrirà expedient disciplinari?
- 42 - Se'l suspendrà de càrrec i sou fins que tot s'aclareixi?
- 43 - És possible crear una comissió informativa?
- 44 - És possible fer-li un avís o recriminació pública del fet?
- 45 - No és cert que quan nosaltres feim una cosa mal feta, per exemple aparcar a un lloc prohibit, ens multen o sancionen?
- 46 - Creis que si això li hagués passat a un altre s'hagués estat tan condescendent?
- 47 - No creis que ja és hora d'aclarir altres coses?
- 48 - Què diu la gent que treballa amb ell?
- 49 - Per què ha despedit els auxiliars que no han estat del seu grat?
- 50 - Són normals aquestes reaccions visceral, tant a la feina com jugant a bàsquet?
- 51 - És normal que l'acompanyin amb el cotxe a ca seva o a S'Auba?
- 52 - És cert que l'han vist circular en cotxe contra-direcció?
- 53 - És cert que tracta la gent de manera desigual?
- 54 - És cert que rep regals per aquest motiu?
- 55 - És cert que ha detingut a gent innocent, sense més càrrecs que aparcar malament?
- 56 - Qui el contractà en un principi i per quina raó?
- 57 - Quines despeses ha ocasionat a l'Ajuntament amb els seus capritxos?
- 58 - Creis que pot passar el mateix que a Calvià?
- 59 - Poden els seus subordinats arribar a boicotejar-lo?
- 60 - Per què tot d'una la gent recorda el seu passat i la seva feina anterior?
- 61 - No són una llàstima aquestes generalitzacions?
- 62 - Sabem ja quin moneiot cremarem per Sant Antoni?
- 63 - Creis que aquest personatge se n'ha penedit?
- 64 - D'esser així, no faria falta una explicació pública del seu comportament, feta per ell mateix?
- 65 - És cert que si li arriba a contestar li pega?
- 66 - Creis que és un mal exemple?
- 67 - Quina hagués estat la seva actuació en el cas que un altre hagués agredit una nina qualsevol?
- 68 - I si l'agredida hagués estat la seva filla?
- 69 - Creis que la seva filla ja té un malnom?
- 70 - Què cal esperar a partir d'ara?
- 71 - És cert que l'escolaritzarà fora del municipi, seguint l'exemple d'un altre alt funcionari?
- 72 - No creu que tothom és innocent abans de demostrar-se el contrari?
- 73 - Pot tenir altre cop una reacció com aquesta?
- 74 - Ha d'ahver-hi càrrecs per damunt de la societat civil?
- 75 - Creis que hi ha indicis racionals de criminalitat?
- ° QUANTES COSES NO QUEDEN CLARES EN AQUEST MON !!!

EL FISCAL

Processó de l'Esperança, any 1954,
l'escolania al davant.

El mes de gener tornarà el Rei Herodes.
Ja feia vint-i-un anys que no es representava
i aquesta n'és una escena.

LA NOSTRA PORTADA:

ALJUB DE SON FAVAR

DIBUIX, JOAN RAI